

3. szám.
Sept. 21-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt 30 kr., 6 hóra jul.—dec. 1/2 év, 3 frt. 15 kr. és 1/3 évre sept.—dec. 2 frt. 10 kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

A RITTEREK NAGY KÁROLYNÁL.

Alt-Deutsch Ballada.

Nagy Károly czár, németek nagy őse
Alszik mélyen Schwarzwald barlangjában :
Arra vár, míg Németország egy lesz; —
A szakálla asztalán is átnőtt.

Hogyha addig mindig nő szakálla,
Míg a német egy lesz, által is nő
Akkor még a föld tuloldalán is,
S üstökősfark lesz belőle egyszerű.

Hébe hóba alvó német császár
Földalatti fényes udvarában,
Soirékat ad a Rittereknek,
Kik be vannak írva Staatsvisitre.

Alvó császár alvilági Burgja
Nincsen épen rendén bútorozva;
Hogyha sok vendége jó egyszerre,
Azt se' tudja, kit hová ültessen?

Ámde, mint tapasztalt házi gazda,
Tudja emberét megválogatni :
Egynek itten, másnak ott mutat helyt
S eltalálja bölcsen, kit mi illet?

„Hogy neveznek, és mi érdemed van?“ —
— Szól az első : „Ritter von Tatarfrass“
Én kezemmel sok hitlent levágtam.
Czímeremben itt a kardra szúrt fő.“

Szól a császár erre : „óha! respekt!
Ily vitéznek, érdemes lovagnak,
Competál leülni jobb felemre :
Itt a karszék; tessék Platz zu nehmen.

„Hát te másik?“ — „Én nevem *Bärenfang*,
Én urammal jártam vadra mindig;
Vadkan s medve körmitől megóvtam :
Czímeremben itt a medve, vadkan.“

„Auch gut.“ mond a császár. „hogy ha úgy van,
Ülj le: ott a medvebőr az ágyon.
Hát te harmadik ki vagy?“ — „Nevem *Flink*,
Én uramnak vidám czimborája.

Egyik őrzé ellenségtől ötöt,
Más vadaktól; én a leggonoszabb
Ellentől, — a gondtól. Együtt ittunk :
Czímeremben azt jelenti a fűrt.

1859. évből s a jan.—apr. folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

„Brávó! brávó,“ szól vigan a császár,
 „Érdemed nagy, meiner Sex! te vidám
 Czimborából származott Ritter von,
 Ül le, ottan, — ottan áll a hordó!“

Negyedik szól: „Ritter von Goldregen
 A nevem, nem könnyű volt a munkám.
 Milliókat én szerzek uramnak;
 Czímeremben most is itt a *Schuldschein*.“

„Szappermán!“ mond Károly; ez nagy érdem:
 Ócsó a becsület, a kinek van;
 Annak drága, a ki vette pénzen. —
 Tedd le hát magad a szekrényemre.“

Végig néz a Ritteren a császár,
 S nyájas képpel, — (mint ki nyelt Jalappát
 S fél, hogy nem marad benn,) — hátra szól: „no
 Ül le hát ott a — *köpüládára*.

Jön de most egy vézna gyász vitézke,
 Hajlong; órra szint' a földet éri:
 Oldalán nem kard, csak lineál van,
 S tolla nem sisak-, de fültre dugva. —

„Hát te!“ — Engem hínak *Berthold Leernek*
 Nagy hirem van, most ütöttek azzá;
 És még azzá ütnek jobban is tán:
 S hogyha ütnek, azt megérdemeltem.

Pamphletírás nálam a nagy érdem:
 Ellens' ölése nem szokásom,
 Csak bepiszkolása, a mi fájóbb:
 Czímerem van: — *tintás három ujjam*.

K—s M—n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRO ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram.

Minden órán varom megyei komissarossá
 leendő kineveztetisemet.

Ez alkalomra már meg is irtam a levelet ö
 Excellentiájához előre, melyet bator vagyok ba-
 ratom urammal közöljni, uti sequitur:

„Nagymeltosagu excellentias uram!

Vighetetlenül megtiszteltetve irzem maga-
 mat az irántamban mutatott kegyes gratiának
 következtése által.

Mindenkoron hűsígés szolgaja voltam és lesz-
 tem Excellentiának, s ha parancsolja, hogy ví-
 remet kívánja, mingyart eret vagatok magamon;
 ha parancsolja, hogy vagyonomat szolgáljak, te-
 sik valogatnyi a hét szilvafam közül akármelyik,
 Ha kell faradsag, kisz vagyok gyalogolni, kisz
 vagyok ülni egy helyben és nem szólni semmit egy
 esztendőig. Ha kell csaladom tagjait felalozni, fel-
 ajánlom csaladom legvitézebb tagjat, a napam-
 asszonyt. Ilyen vagyok én.

Ámbátor azonban minekutána igen nagyra
 becsülöm ezen megtiszteltetist, és képes vagyok
 többre is, mint a mire képes lenni; mindazon-
 által és azonkippen alazatosan baturkodom iszre
 venyi, hogy ezen kitünő szip hivatal nem is any-
 nyira én nekem való, mivelhogy:

1-mo. Nagyon fiatal vagyok arra, hogy
 még szandikom legyen magamat eltemettetni.

2-do. Még van egynehány ismerősöm, a kik-
 nek szeretek a szeme eleibe kerülni.

3-o. Gondolom, hogy enek a hivatalnak ha-
 mar lesz a vige, de hogy milyen lesz a vige? azt
 nem gondolom.

4-to. Nem szeretek olyan helyen alanyi, a
 hol egisz Europa, Ázsia, Afrika, Amerika és
 Australia szeme rajtam függ.

5-to. A feleségem mingyart felmondana kosz-
 tot, quartílyt.

6-to. Az Űstökös is itt van.

De azonban azt ne tesik úgy veni, mintha
 visszautasitanik; hanem csak majd egy kicsit
 beteg leszek, aztán lefekszem, s a mig csak he-
 lyembe mast nem tetszik aquiralni, mindig
 orvosságos üvegből iszom borocskat.

Remilem, hogy excellentiad ezirt nem vonja
 meg tülem magas partfogasat, s adando alka-
 lommal ram megemlíkezi; a miért is instalnik
 olyan hivatal, a minek a kezdete nem **„komisz“**
 — és a vigeze nem **„saros.“**

Tündöklő tisztelettel maradog Excadnak
 legalazatosabb inassa

Tallerossy Zebulon.

Vesztett ballada.

Vitéz sereg vagy on szerte
A magyar hazában,
Hegyesre fent lúdtoll karczog,
Kinizsijobbjában.
Mély sebeket, haláldöfést
Oszk ki erre-arra . . .
Ámde azért az ellenség
Nincsen szétzavarva.

Erős állást vön magának,
Meggfeszíti sarkát,
— Tudom: hogy fölunkoritná,
Hogyha volna — farkát! —
Oldaláról, börtáskából
Fölvillan szerszáma,
Készül véle egy hatalmas,
Rémes támadásra.

Csattog — a szék, tudniillik:
A borbélyok székje!
— Fakadatok minden árvak
És özvegyek ríva! . . .
Peng az aczél, — tudniillik:
Vasa borotvának!
Vége léssen még e perczben
Egy ezred — szakálnak! . . .

Hah! végünk van. Seregünknek
Odavesz a fénye:
Alkotmányos tisztviselők
Körül vannak véve!
Záporáru könyeimtől
Alig, alig látok
— Inasgyerek réztányérral,
Szappannal ront rájuk! . . .

Ugy be vannak ők szorítva
Körül karos székbe,
Hogy a legjobb akarattal
Sem pökhetnek félre
És rút halált mosolyog a
Villogó borotva; —
Istenem, pejk nincsenek is
Még jól — szappanozva!! . . .

Kukoricza János.

Jó tanács a házi urak számára.

Hogy a házak többé össze vissza ne firkáltassanak a házi uraknak azon tanácsot adjuk, hogy alkalmaztassanak házaikon alulegy kis táblácskát (hozzá spongyiát s írót) ezen figyelmeztetéssel: „A kik Garibaldit, Viktor Emmanuelt vagy Kossuthot stb. éltetni akarják írásban, kéretnek azt erre a kis táblára írni, mivel ez arra való, de ne a falon szerte szét!

Borkorcsolyák.

— Ugyancsak kipuffogtattad magad pajtas a kormány ellen; a mi beléd fagyott tizenkét év óta, mint báró Demanx trombitájába, mind kiharsogtad egy hújába; mondá egy extáblabiró az ő collegájának, az ő az—i bizottmányi ülésben tartott egetrázó beszéde után.

Azaz csak úgy tettem, mint a ki hosszú sáros utjában egyszer tisztára vergődván, azon a kis helyen fel alá sétálgatván, egy szembejövő ismerőse kérdi:

— Mit csinálsz?

— Mögöttem sár, előttem sár, e kis tisztáson hát, mig lehet, kedvemre kijárkálom magamat.

— Egyik. Csak nem fogsz az idén ebben az attilában járni, mit már tavali is viseltél?

Másik. Miért ne? én saját ruhámban szeretek járni, — nem mint te, mindig csak a szabóéban!

— A korábbi években ez a nevezetes Gál Eduard, persze még akkor egyikünk sem quartélyozott a megyeháznál, (notandum egyikünk közül ő van a hűvösön, vagyis ő hűvösön van) hát egy loyális reggelen körülveszi fogdmegjeivel a főnök ur a falu házát, illetőleg az előjárókat, hogy a még kint levő fegyvereket szedessék be a faluból. Mit is a helység baktere, illetőleg dobosa, ilyenképen adá tudtára a lakosoknak:

— Tram . . . tam . . . itt van az ellenség, nem bánt senkit, a ki a puskáját beviszi, azt elviszi.

A népség megijed, hogy őt s nem a puskáját, vagy mind a kettőt elviszik. Meghallja a dobost a főnök, s utasítja, hogy mit mondjon, hogy ő nem ellenség, hanem biztos. A hajdani regiments-tamboure tovább megy, s rákezd újra, hogy:

— Adatik tudtára mindenkinék, hogy itt a biztos ellenség stb S nem volt annyi lelkők, hogy elhitelessék vele, hogy nem az ellenség szállta meg a falut.

— Mához egy évre már csak nem leszünk kénytelenek a „tizenkét évi fájdalmat“ emlegetni.

— Nem bizony, hanem a — tizenhárom évit!

— A P. L. valamely lapból átvett „különféle köszöntési módok“ cím alatti cikket közöl, melyből a magyar köszöntési mód: „Wie sind Sie“ (hogy van ön) kihagyatott, mig a franczia, angol, cseh stb. ki van téve; már ezen körülmény bizonyítja, hogy vagy a cikk a „Rumpelkammer“-ből került ki, vagy — ha uj a cikk — az írójának élceze való oda.

— Mit tesz Párisban a szövetkezett államok függetlenségét elismerni? — Ez annyit tesz ott, hogy igaznak hinni, hogy eddig ők voltak a győztesek.

= Egy bécsi szabó oly rokkot talált fel, melyből tetszés szerint azonnal frakkot lehet csinálni. Bennünket is meg akarnának ajándékozni oly frakk-dolmányféle historiával; de a zsineget, melylyel frakká lehet varázsolni, kezében tartja az ajándékozó, hogy akkor ránthassa meg mikor neki tetszik.

= A ki jövő évre ingyen akarja kaszáltatni réteit, ültessen bele dohány-palantákat, ha majd aztán meglátják a — izék, neki fognak esni a fű leterítéséhez, mint a „Lützow's wilde verwegene Jagd!“

= A czár azt mondta lengyel utitársának : „Hisz én nem adhatok meg mindent egyszerre a lengyeleknek!“ — Igen, de ha a megfosztás forog kérdésben,

azt már inkább — a mint meg is mutatta — képes volna egyszerre kivinni.

= Az augsbusgi azt mondja : „Szmolka beszédében igen kevés rhetorikai gyuanyag volt.“ Ha ellenünk szólt — és szavakat, mint p. Pulver, Kanone, Raketen, Buijonette stb. kevert volna beszédébe, akkor az augsburgi örömet elismerné, hogy ékesszólása „gyuanyagdus“ volt.

Naiv felelet egy égető kérdésre.

Hogy a pragmatica sanctio egyoldalú vagy kétoldalú szerződés az attól függ, hogy milyen papirosra iratik ; ha nagy a papiros, elfér egy oldalon, akkor tehát egyoldalú szerződés, ha pedig kisebb, több oldalt foglal el, s ugy lehet két, három, négy vagy ötödfél oldalú is.

Nagyszerű előadás.

Circus Trákosz. — Proteus Lóháton.

vagy Hatféle átváltozás Tizennégy körfutás alatt,

executée par signore Constantino Tuzzio avec une celerité, qui fera bamiilni Messieurs et Mesdames.

Première pièce. Grand école, A la Maitre Nique.

Lassu lépés; al tempo majestativo; avec grandezza: macht die grosze parade. Nem hagyja magát sem mouvement, sem Bewegung csinálni. Pompöz kosztüm! L'adjustirung seul kost uns kilenczszáz millió florins en bon argent. Uf Ehre! —

Allons! Changez!

Most, lássák pièce seconde!
Grande cavalcade. A la Herr Run-
genschaft :

En carriere! Double Galopp!
Lovag félig en hongrois, félig en
allemand. Production drolatique
Először az egyik szemével sir, a
másikkal nevet, azután megcsó-
kolja maga magát, azután elkez-
d saját maga magával birkózni;
azután — aló puff — leestek a
lórul. Zu Hilf! — Ez nagyon szép
pièce, igen szép pièce, csakhogy
könnyen kitöri benne az ember
a nyakát.

Allons! Changez geschwind!

Harmadik pièce. Al' Oque Trois.

Voyez! Ez volt a nehéz! Un homme beleöl-
töztetni a ruhába, qui sont pour einen Fratzen.
Freilik, freilik, Cela ne dure pas nagyon sokáig;
a ruha mingyárt szét megy. Par consequente ez a
pièce nekünk kostál háromszáz million Gulden
nikt ganz bon argent. Uf Ehre!

Allons. Changez.

Következik negyedik pièce. *Ala Dogg Torbach.*

Schwere pièce. Avec de poids mind a két felül; ló megterhelve, gut für den Reiter, mert a terhektől nem eshetik le a lórul, hanem un pas, s eshetnek lovastul együtt. Cette acte d'acrobatie nekünk kóstál kétezer million Gulden très mauvais argent. Uf Ehre!

Allons. Changez! Par tous les diables!

Ötödik pièce. *Ala Ré Trograde.*

Un drôle de pièce! Reiter a képével en arrière. Azt hiszi, hogy háttal is előre lehet menni. Voyez! hogyan van étonné: hogy a ló nem akar arra menni, a merre ő dirigirt. C'est verteufelt amuzant. Ez a pièce nekünk csak negyven milliót kóstál. C'est une bagatelle. Uf Ehre!

Allonz. Changez nok einmal.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Párbeszéd

Isztrikucz és Nasszalmicseszkul ruthen követek között, vagy „miről beszélhetnek ők egymás között?”

Isztrikucz. Hallod-e, ma megint nagy lárma volt a gyülekezetben.

Nasszalmicseszkul. Nem tudom, én aluttam. A klastromban nem lehet a sok bolhától.

I. Nem tudnád megmondani, hogy ma mire szavaztunk?

N. A püspök azt mondja; arra, hogy szabad legyen minden embernek pálinkát főzni!

I. Ugyan jó hát, hogy győztünk.

Isztrikucz. Te! Ugyan sok nyomtatott papirost kaptunk ma megint.

N. Már most mink is olyan tudósok vagyunk, mint a többi.

I. De csak értenők.

N. Hát azt gondolod, hogy a többiek értik? *De-hogy értik.*

Nasszalmicseszkul. Te, én mindennap új plajbászt kérek.

I. Hiszen nem tudsz irni.

N. Haza viszem, otthon a grájzler megveszi.

Hatodik piéce. A la *Sechsunzwanzig Fièvre!*
 C'est beau! Reiter az utolsó costumeben.
 Rien qu'une fügefalevél, en form d'une frakk um-
 gekehrt! C'est le meisterstück du voltigeur, min-
 dig úgy tudni fordulni, hogy a publikum nikt das
 Blosze aperçüt. Most még csak egy changement le-
 hetséges: ha a dernière costume is leveti; dann
 meine Erren und Mesdamen, werden wir was
 schönes sehen! — Mit kóstál nekünk ez utolsó
 production: azt még magunk sem tudjuk. Uf
 Ehre!

Isztrikucz. Te. Mért van itt ez a sok üres szék?

N. Hát hogy majd mikor a gyülekezetet bővebb-
 nek mondják, akkor *végig lehessen feküdni.*

!!! Tiltakozás !!!

Aluliró tudomására esvén, mikippen roszakaratos
 ujsagírók, azt a hírt kiterjesztették, mintha in volnik
 kiszemelve nagyon tisztelt barátom Hirnök Janos
 heibe szerkesztőnek Pesti Janos hirlaphoz; ezennel
 kinyilatkoztatom, hogy ez alájavaló ragalom: először,
 mert nem igaz, másodsor mert hazugság. Mi mind a
 harman, Ó, Én, és nagyságos Halzl ur meg vagyunk
 eligedve posztunkkal, s nem kivankozunk egymás digni-
 tasaba. Ő mar tiltakozta magaert, s jól oda mondogata
 nekik. En is következem az ő példáját. Hatra van Halzl
 ur, hat ő mit mond?

Tallerossy Zebulon.

Politikai elv.

Hol nem birsz okkal, bátran vágj közbe botokkal.
 Végezél: a diadal, bármilyen a viadal.

— Szalontai fiatal orvos X. nem tudni mi okból,
 szokás szerint pápaszemet hordott, s ha messzire akart
 látni, azt szemiről fel a homlokára tolta.

— Apa! mért hordanak a fiatal urak is üveget?
 kérdi a gyerek.

— Hogy jobban lássanak fiam, rossz szemükkel.

— Doctorbácsi a homlokával néz.

— — A sok *elnapolásért* végre Schmerling ur is
 kapott revanget; a bécsi községtanács ki akarta őt
 nevezni *tiszteletpolgárának*; azonban dr. Berger in-
 ditványára e megtiszteltetés „majdan bekövetkezendő
megérdemlés határidejéig“ elnapoltatott. Ecce még az
 illiberális Berger is liberálisabb a legliberalisabb bécsi
 miniszternél.

Ama bizonyos csizmadia és felelőse kérdései és feleletel.

E hétre való orákulumok.

Bécsben azt tartják, hogy „lat in iustitia, ut percat mundus.“ Győzők, urak, de meddig győztek??

— — (Valjon kapnak-e Pest városa számára új bizottmányt? Hogy ne kapnának? Ott van már a kész lajstrom is, csak fel kell híni őket. (Miféle lajstrom?) Hát a Haynau-album aláírói.

— — (Valjon ha a „legnagyobb fizetőket“ kezdik kinevezgetni bizottmánynak, kinek a neve jó legelől? Az öreg harangé.

— — (Mi különbség van Konstantin herczeg mostani és a 49-ki utazása közt Magyarországon?) Először is az, hogy most alulról jött felfelé, akkor pedig felülről szállt lefelé; azután: most feltette a magyar kalapot, akkor pedig nem kellett neki *semmiféle magyar főveg*; továbbá most *incognito* jött, de az *cognito* volt neki, hogy mit fizet az útutazásért? akkor ő maga *cognito* jött; de azt nem tudta, hogy mi lesz az *utiköltség*? És végül akkor attól féltek, hogy valamit *felgyújt*; most pedig attól félnek, hogy valamit *felépit*.

— — (Tudja kend, mi tetszik én nekem legjobban abban az új megyebizottmányi szerzetben.) *Szerkezet*. (Mindegy. Tehát a nagy gyorsaság, Teszem föl: Pest vármegyében legyen 30 ezer adófizető; azok közül kineveznek 300-at: egy hétbe belekerül, míg azokat tudósítják e nagy tiszteletről, másik hétbe, míg azok visszafelelnek, hogy köszönik, fáj a lábuk. Ekkor megint másik 300-at neveznek ki, és az két hétről két hétre így haladván, éppen 1400 nap alatt jutnak el oda, hogy) — Hogy újra kezdjék. Igaz a!

— — A Presse azt tanácsolja a kormánynak, hogy inkább az olaszokkal béküljön ki, mint a magyarokkal. Ez volt a legutolsó hely, a hol a bécsi centralisták *allianceot* keresnek! (Helyesen okoskodik a Presse

hisz az olaszok *akarják legnagyobb javát* Austriának.) Épen mint a bécsi urak a *mi javunkat*.

— — Mindennap várom az Augsb. Allgemeine hasábjain ezt a tudósítást: „a magyar vármegyék és városok tömegesen sietnek bizalmat szavazni a *Rájk-rátnak*.“ Két hét múlva aztán sok szidás, piszkolás után jönni fog a helyreigazítás: „érdemes tudósítónk kifejejtette véletlenül a nevet: *Szolkának, a Rájk-rátnak*.“

— — Garibaldi indul Amerikába. (Ah! Ismerjük azt a nótát: tavaly a genuai expeditio is Amerikába indult, aztán Sziciliába talált *eltévelyedni*).

— — Csak arra az egyre vagyok kíváncsi: ha az erdélyi országgyűlésen a magyarok magyarul, a szászok németül, a románok oláhul fognak beszélni, hogyan fogja az *elnök* megtudni, hogy mi a *tanácskozás eredménye*?

— — (Miért kiáltozzák a bécsi Rájkrátnak Kura és Giskra urak beszédeire azt, hogy „bravó!“) Tudni kell, hogy az olaszoknál a „*gyilkosok*“ nevezete az.

— — (A követek mind hazamentek már a választóikat értesíteni, hát kend nem megy a választóihoz?) Igen is szándékozom; de nem sietős a dolog: az én választóimnak nálam nélkül is több eszük van, mint az egész R . . . majd megmondtam minek?

— — (Hallja kend, az a sok adóexecutio kezd már unalmas lenni a hirlapolvasó közönségnek.) Hát még a pénzt *leolvasó* közönségnek! annak unalmas csak!

— — Egy angol hirlap azt mondja Ausztriáról, hogy ez olyan állam, melynek „két penny“ s banknótái vannak. A legnagyobb dehonestatio egy angol ember előtt. Két pennyről is kötelezvényt adni!

— — A Pesti Hirnök ugyan elemében van most. Minthogy ő a „*protestans*“-oknak nem barátja, csak azon vármegyéknek gyűléseit registrálja, a melyek nem *protestálnak*; a *protestans* vármegyéket engedi a *protestans* egyházi lapnak.

— — Minthogy mind a magyar, mind a horvát országgyűlés kimondta, hogy *nem* küld a Rájkrátnak, a bécsi kormány azon axiománál fogva, hogy „*két tagadás, egy állítás*“ ezt is bizalmi szavazatnak veszi.

— — A bécsi politikus csizmadiaák így kombinálják a miniszterkrizist. A kancellár lehozatta Prágából a bútorait, a magyar nézet győz. A kancellár visszaküldi a bútorait, Schmerling győz. A kancellár megint lehozatta a bútorait; Schmerling hajlik; a kancellár megint visszaküldte a bútorait, et sic porro. Mahomet csak arról lett nevezetes, hogy a koporsója függ ég és föld között a levegőben; Forgách grófnak az ágya is, meg a kanapéja, meg az íróasztala, mind úgy libeg hét hónap óta Bécs és Prága között.